Κοντά στο 45λεπτο, και ενώ ο θεατής έχει ήδη εισπράξει μια γερή δόση σαγήνης από τον μονόλογο και την εκθαμβωτική επί σκηνής παρουσία του, ακούγεται, έτσι, μέσα στο ρέον κείμενο, σαν κομμάτι του αναπόσπαστο, η φράση: *«κορίτσια, βγάλτε καμιά ρακούλα».*

Ταυτόχρονα, αλλάζει ο φωτισμός και βγαίνουν τα κορίτσια, με έναν παλιό αλουμινένιο δίσκο του καφενείου από αυτούς με τις τρείς αντηρίδες και τη λαβή από πάνω, μοιράζουν τις ρακές, γρήγορα αποχωρούν, να κράτησε όλο αυτό 2-3 λεπτά, έτσι σαν ένα πολύ σύντομο διάλειμμα και ο καλλιτέχνης επιστρέφει στην ερμηνεία του.

Μπορεί ο καθένας να κρατήσει ότι θέλει από αυτή την παράσταση, εφόσον φυσικά τον ενδιαφέρει το περιεχόμενο, εν προκειμένω η ζωή του **Μάρκου Βαμβακάρη** και το αποτύπωμα του πάνω στο Ελληνικό τραγούδι.
Αυτό που κράτησα με θαυμασμό, λοιπόν, ήταν πέρα από την λιτή, απλή όμορφη σκηνογραφία, τους φωτισμούς και τα ηχητικά ντυσίματα που ήταν άρτια και έδεναν την παράσταση, ήταν βέβαια η παρουσία του ηθοποιού.

Για 90 λεπτά της ώρας, ο Θανάσης Παπαγεωργίου, στην 48η χειμερινή περίοδο του θεάτρου Στοά, στέκεται μόνος του, πάνω στη σκηνή και ερμηνεύει με περισσή τέχνη τον μονόλογο της ζωής του Μ.Β. σε σενάριο της Νάνσυς Τουμπακάρη.

Πολλά κοσμητικά επίθετα δικαιούται η ερμηνεία του. Πρωτίστως διότι φαίνεται να είναι μια δύσκολη παράσταση. Με λίγα μικρά διαλείμματα, όπου προβάλλονται βίντεο με αφήγηση, όλα τα υπόλοιπα 90 λεπτά στέκεται, μόνος επί σκηνής, παίζει ενίοτε μπουζούκι, και αφήνεται στον χειμαρρώδη μονόλογο.

Η παρουσία του, η άνεσή του να κρατά τον θεατή απόλυτα συγκεντρωμένο, είναι δεδομένα, αλλά αυτό που αγγίζει τα όρια της τελειότητας είναι η εκφορά ενός αψεγάδιαστου λόγου, αρκετά ειδικευμένου, με μια χρονική συνέπεια και μια καθαρότητα, μια ροή άριστη.

Δεν είναι καθόλου εύκολο λίγες μέρες πριν τα 81α γενέθλια σου, να θυμάσαι ονοματεπώνυμα, τοπωνύμια, ημερομηνίες, γεγονότα, άρρηκτα συνδεδεμένα σε έναν μακρύ, απαιτητικό μονόλογο, σε ένα χώρο με άριστη ηχητική, όπου ακόμα και μια λάθος συλλαβή θα γινόταν αντιληπτή, και να το κάνεις, χωρίς υπερβολή, τέλεια.

Προφανώς, το υλικό που έχει στα χέρια του είναι πιασάρικο. Ο βίος του Βαμβακάρη είναι μια ιστορία που έχει όλα τα χαρίσματα του παραμυθιού. Αυτό όμως σε καμιά περίπτωση δεν εξασφαλίζει την επιτυχία της θεατρικής αφήγησης που εξαρτάται απόλυτα από το επίπεδο ερμηνείας. Ο Θ.Π. το εγγυάται απόλυτα.

Πέρα από την φυσική παρουσία του Βαμβακάρη, η παράσταση μας μεταφέρει το κλίμα μιας ολόκληρης εποχής. Από τις αρχές του 20ου αιώνα, έως τα τέλη της δεκαετίας του ’70, όταν πλέον αρχίζει κάπως να αναγνωρίζεται το έργο του.

Από την Σύρα της γέννησης του Μ.Β. έως την Κρεμιδαρού και τα Βούρλα του περιθωρίου, από την ξακουστή τετράδα του Πειραιώς ως την συνθετική δουλειά του Βαμβακάρη που ερμήνευσε ο Μπιθικώτσης το ’60, μεσολαβούν τόσα και τόσα που αδρά αναφέρονται για να προσφέρουν το κοινωνικό πλαίσιο της αφήγησης.

Δεν είναι τυχαίο που η παράσταση παίζεται για δεύτερη σεζόν, χωρίς να διακατέχεται από οποιοδήποτε εμπορικό στοιχείο. Είναι πλήρως δικαιολογημένο το ειλικρινές χειροκρότημα που εισπράττει ο Παπαγεωργίου.

ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΟΑ
ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΟ